Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-360/26
05.05.2026. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Наташе Петровић, председника већа, Данијеле Савић и Јасминке Вукановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Миљан Михајловић, адвокат из .... , против туженог ББ d.o.o ..., кога заступа пуномоћник Ивана Гајић, адвокат из ... , ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Трстенику П1-37/24 од 23.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 05.05.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ d.o.o ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Трстенику П1-37/24 од 23.10.2025. године.

2. ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог ББ d.o.o ... којим је тражио да се обавеже тужиља АА из ..., Општина ... да му накнади трошкове жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Трстенику П1-37/24 од 23.10.2025. године, ставом 1 изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље према туженом, па је поништено као незаконито решење туженог о престанку радног односа, без броја, од 19.08.2024. године и наложено је туженом да тужиљу врати на рад. Ставом 2 изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 125.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности решења о трошковима, па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у целости из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП.

Испитујући првостепену пресуду на основу члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11… 10/23 – др. закон) и у границама жалбених разлога, Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду из тачке 12 наведене законске норме на коју се жалбом посредно указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи ни разлозима пресуде, тако да супротно наводима жалбе не садржи недостатке због којих се не би могла испитати.

Такође, у првостепеном поступку није учињена ни битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 8 ЗПП, на коју се жалбом посредно указује, јер је првостепени суд на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучио по свом уверењу које ће чињенице да узме као доказане и за своје чињеничне и материјално правне закључке дао јасне и образложене разлоге. С тим у вези, првостепени суд је у складу са овлашћењем из члана 229 став 2 ЗПП одлучио које доказе ће извести ради утврђивања битних чињеница, због чега нису повређена процесна права туженог прописана наведеном законском нормом, на начин на који се то жалбом неосновано указује.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужиља је засновала радни однос код туженог на неодређено време на радном месту оператер у производњи, на основу уговора о раду од 19.02.2024. године, којим је уговорен пробни рад тужиље у трајању од 6 месеци. Решењем туженог од 19.08.2024. године тужиљи је отказан уговор о раду на основу члана 36 став 4 Закона о раду, зато што није показала одговарајуће радне и стручне способности. У образложењу тог решења, између осталог, наведено је: да је Одлуком од 19.02.2024. године овлашћено лице код послодавца, ВВ, именовала Одбор за утврђивање радних и стручних способности запослене на пробном раду за обављање послова оператер у производњи, на којима запослена ради по закљученом уговору о раду; да су наведени одбор чинили ГГ, менаџер у производњи, ДД, шеф смене и ЂЂ, лидер линије; да је Одбор, анализом резултата рада тужиље, која је спроведена за време трајања пробног рада, а почев од заснивања радног односа, у свом извештају о раду навео да је тужиља почела са радом 19.02.2024. године, да је успешно прошла обуку од стране тренера у производњи и да је распоређена на радно место оператер у производњи, да је у јулу месецу 2024. године тужиља остварила продуктивност од 63,01%, што није у складу са задатим нормама од стране послодавца, с обзиром на то да је тужиља имала адекватну обуку и ради скоро 6 месеци код послодавца, а да је потребна продуктивност за запосленог који ради 6 месеци 100%, а најмање 97%, те да је на основу наведеног, надлежни одбор послодавца стекао уверење да тужиља нема потребну радну и стручну способност за обављање послова на радном месту оператер у производњи. У току поступка, односно након достављања тужбе туженом, тужени је дана 30.09.2024. године донео решење о исправци решења од 19.08.2024. године, којим је то решење, због очигледне омашке, исправљено само у делу у коме је наведен датум његовог доношења,

тако да уместо 19.08.2024. године треба да стоји 09.08.2024. године. Такође је утврђено да је пуномоћјем од 28.03.2023. године, ВВ овлашћена од стране туженог да у име и за рачун друштва, самостално и независно поступа као заступник друштва и да предузима све радње у оквиру редовног пословања друштва, од којих су између осталог и припрема и потписивање решења о престанку радног односа по било ком основу, а у складу са Законом о раду Републике Србије; да је дана 01.02.2024. године тужени донео акт - Критеријуме за процену резултата рада за радно место оператер у производњи, као и да је тужиља била привремено спречена за рад у периоду од 01.07. до 05.07.2024. године, потом у периоду од 17.07. до 26.07.2024. године, као и у периоду од 29.07. до 05.08.2024. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да је оспорено решење незаконито, па је применом одредби материјалног права на које се позвао у образложењу побијане пресуде, усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу 1 изреке те пресуде.

За своју одлуку првостепени суд је навео довољне и јасне разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалбени наводи туженог суштински се своде на тврдње: да је тужиља закљученим уговором о раду уговорила пробни рад у трајању од 6 месеци; да је за наведени период извршена процена радних способности тужиље од стране непосредних руководилаца; да је процењено да тужиља нема потребне радне и стручне способности за обављање послова оператер у производњи у смислу члана 36 Закона о раду, те да је услед свега наведеног оспорено решење, по тврдњи жалиоца, у свему законито.

Апелациони суд је ценио овакве жалбене наводе и утврдио да су исти неосновани. Наиме, одредбом члана 36 Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17 – одлука УС, 113/17 и 95/18 – аутентично тумачење) прописано је да се уговором о раду може уговорити пробни рад за обављање једног или више повезаних, односно сродних послова утврђених уговором о раду (став 1); да пробни рад може трајати најдуже шест месеци (став 2); да послодавац или запослени могу за време пробног рада да откажу уговор о раду са отказним роком који не може бити краћи од пет радних дана и да је послодавац дужан да образложи отказ уговора о раду (став 3) и да запосленом који за време пробног рада није показао одговарајућу радну и стручну способност престаје радни однос даном истека рока одређеног уговором о раду (став 4). Осим тога, чланом 6 Правилника о раду туженог од 01.12.2018. године, између осталог, прописано је: да уговором о раду може бити предвиђен пробни период који не може трајати дуже од шест месеци, у складу са Законом (став 1), те да у току трајања пробног периода, послодадвац и запослени могу раскинути уговор о раду са отказним роком који не може бити краћи од пет радних дана (став 4). Такође, чланом 1 уговора о раду од 19.02.2024. године, закљученим између парничних странака, уговорено је: да ће запослена бити на пробном раду код послодавца који траје шест месеци, а који рок се рачуна почев од дана заснивања радног односа (тачка 1.5); да запосленој која за време пробног рада није показала одговарајуће радне и стручне способности престаје радни однос истеком рока

одређеног уговором о раду (тачка 1.6), као и да оцену пробног рада врши директор или лице које он овласти (тачка 1.7).

Дакле, наведеним одредбама материјалног права предвиђена је могућност уговарања пробног рада за послове за које послодавац сматра да је неопходна претходна провера знања и способности. Пробни рад у суштини представља заснивање радног односа под одложним условом, тек ако запослени покаже задовољавајуће резултате радне способности у току трајања пробног рада у складу са актом послодавца, који у поступку провере, односно оцене, сачињава извештај о томе да ли је запослени задовољио унапред прописане критеријуме. Чињеница је да су парничне странке закљученим уговором о раду уговориле пробни рад тужиље у трајању од шест месеци, као и да је тужени формирао Одбор за утврђивање радних и стручних способности тужиље на пробном раду за обављање послова оператер у производњи, који је оценио рад тужиље током тог периода. Међутим, образложење одлуке донете од стране послодавца, којом се одлучује о престанку радног односа запосленом, у смислу одредбе члана 193 став 1 Закона о раду, мора да садржи разумно оправдане разлоге, због којих је истом отказан уговор о раду. Дакле, послодавац је дужан да у оспореном појединачном акту наведе све околности и чињенице из којих произлази основаност разлога за доношење таквог решења, јер законитост одлуке о правима, обавезама и одговорности запосленог суд испитује у границама разлога наведених у образложењу те одлуке. С тим у вези, тужени је у образложењу оспореног решења, као разлог његовог доношења, навео да тужиља нема потребну радну и стручну способност за обављање послова на радном месту оператер у производњи, јер је у јулу месецу 2024. године остварила продуктивност од 63,01% (потребна продуктивност за запосленог који ради 6 месеци, по наводу туженог послодавца, је 100%, а најмање 97%), при чему се из образложења оспореног решења не може закључити како је тужени дошао до таквог закључка, односно на који начин је послодавац оценио резултате рада тужиље за време трајања уговореног пробног рада (тј. на који тачно начин је утврдио њену продуктивност од 63,01%), те на бази такве оцене донео одлуку о престанку радног односа тужиље, нити какве то предвиђене стандарде свог радног места тужиља није задовољила током истог периода, због чега је по оцени овог суда, а супротно жалбеним наводима, оспорено решење незаконито. Ово посебно код чињенице што у оспореном појединачном акту послодавац није навео да ли је и које критеријуме прописане актом послодавца применио приликом оцене рада тужиље током спорног периода, и на који начин, а био је дужан да наведе све околности и чињенице из којих произлази основаност разлога за отказ уговора о раду, због чега исти није доказао основаност конкретно употребљеног отказног разлога. Само навођење процента продуктивности тужиље (утврђеног, по наводу туженог, од стране одбора) није довољно за законитост оспореног решења, како то тужени у жалби неосновано тврди, јер се у судском поступку оцене законитости донетог решења о отказу уговора о раду не цени само поступак и начин његовог доношења, већ се правилност и законитост такве одлуке цени и са материјалноправног становишта, с обзиром на то да заинтересовано лице (запослени) треба да зна разлог престанка његовог радног односа, чиме се омогућава и контрола у погледу правилности примене одговарајућег материјалног прописа, што је у конкретном случају, из претходно изнетих разлога, изостало. Поменуте чињенице је послодавац дужан да наведе у решењу којим се запосленом отказује уговор о раду, а садржина истог се не може касније допуњавати током судског поступка у коме се оцењује

његова законитост, па је позивање туженог на акт од 01.02.2024. године - Критеријуми за процену резултата рада за радно место оператер у производњи и извештај о раду одбора туженог, неосновано и без утицаја на другачије пресуђење.

Осим тога, према члану 1 тачка 1.9 уговора о раду, тужиља је рад код туженог обављала у пет радних дана у недељи, од понедељка до петка, па како је тужиља у јулу месецу 2024. године била привремено спречена за рад у периоду од 01.07. до 05.07.2024. године, потом у периоду од 17.07. до 26.07.2024. године, као и у периоду од 29.07. па до краја месеца, то из наведеног произлази закључак да је тужиља у поменутом месецу радила само седам радних дана. Имајући то у виду и навод туженог из оспореног решења да је рад тужиље оцењен само у јулу месецу 2024. године (у ком је остварила продуктивност од 63,01%), то се из образложења оспореног решења не може закључити да ли је тужиљин рад у месецу јулу 2024. године оцењен само за дане када је иста радила или се пак наведени проценат продуктивности (63,01%) односи на читав месец, који обухвата и дане у којима је тужиља била привремено спречена за рад (а у којим данима запослени не ради па не може ни бити оцењен, односно вреднован), услед чега је изостао и чињенични основ за проверу законитости конкретног оспореног акта донетог од стране овде туженог, што исто, супротно жалбеним наводима, такође чини незаконитим.

С обзиром на то да је оспорено решење туженог о отказу уговора о раду тужиље поништено као незаконито, то је по оцени Апелационог суда правилно првостепени суд сходно одредби члана 191 став 1 Закона о раду одлучио и о захтеву тужиље за враћање на рад, јер реинтеграција запосленог у смислу наведене законске норме представља управо последицу поништавања одлуке о престанку радног односа.

Како ниједан жалбени навод није довео у сумњу законитост и правилност ожалбене пресуде у ставу 1 изреке, Апелациони суд је применом члана 390 ЗПП одлучио као у ставу 1 изреке ове пресуде, с тим што је потврдио и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу 2 изреке побијане пресуде, јер је исто донето правилном применом одредаба чланова 153 и 154 ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 43/23 и 56/25), при чему се жалбом конкретно ни не оспорава висина досуђених трошкова поступка.

Применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП, Апелациони суд је ставом 2 изреке ове пресуде одлучио о захтеву туженог којим је тражио да се обавеже тужиља да му накнади трошкове жалбеног поступка и то на име састава жалбе у износу од 55.000,00 динара, тако што је исти одбио, јер тужени није успео у поступку по жалби.

Председник већа - судија
Наташа Петровић, **с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице